A°. 1843. N°. 96.

ZATURDAG, 2 DECEMBER.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 1 December 1843.

Namens den Gouverneur Generaal wordt hiermede bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* over deze loopende maand is bepaald, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* centen, zal moeten wegen 8 Oncen

En dat van *vier* centen, 4 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten November, het Schip Drie Broeders, Kapt. H. J. Hubert, van Amsterdam, laatst van Genua, hebbende 61 dagen reis.

Mengelingen.

DE WEERWRAAK.

Zekere bisschop van Bajados, de stad Medellin doorkruisende, bleef voor een armoedig huis stilstaan, welks muren van granietsteen nog de sporen van vroegere welvaart toonden. Na langen tijd in een diep gepeins verzonken te zijn geweest riep hij uit: »Ziedaar een zeer klein nest voor zulke groote vogels!" In dit vervallen huis werd Ferdinand Cortes geboren. De bewoners toonden hetzelve nog den vreemdeling met hoogmoed, en onder de hidalgo's, langs wier eigendom men de Guadiana stroomt, beroemen zich velen aan den overwinnaar van Mexico vermaagschapt te zijn geweest: doch het is hier de plaats niet om hunne verzeke ringen te bekrachtigen noch te onderzoeken of hunne aanspraken ten dien opzigte regtmatig en gegrond zijn. Een der rijksten onder hen, Hernando Hernandez de SanPedro y Bachamonde y Pena Fulgida, was een dier oude Spanjaarden, van welke er in den tegenwoordigen tijd zoo weinigen overgebleven zijn.

Ofschoon hij de gansche wereld door gezworven had, had hij evenwel stiptelijk alle eigenaardige manieren van het nationale karakter behouden; hij scheen naauwkeurig in alle deelen het oud vaderlijk kostuum te willen blijven dragen; hij behield en mantel en degen zoowel als zijne trotschheid. Hij had in Amerika zijne fortuin gemaakt; was langen tijd te Comayagua geweest, en vervolgens, toen de provinciën van Nieuw-Spanje zich met geweld van de hoofdstad afgescheiden hadden, in Estramadura gekomen, on noemelijke schatten en eene jonge edele gezellin met zich voerende.

Donna Engracia Loyobanes, onder de beete zon der keerkringen geboren, vereenigde in zich de schoonheid harer natie met al de woestheid hunner inborst, en de hevigheid hunner driften. Zij koesterde eenen diepen eerbied voor de lange knevels en voor het leelijke gelaat van Hernando Hernandez, maar zij beminde hem niet. Ondertusschen had zij behoefte aan de liefde, en hare keuze had zich spoedig op eenen Franschman bepaald; zich naar de kerk begevende, hadden hare blikken de zijnen ontmoet, en de waakzaamheid van haren jaloerschen echtgenoot mis leidende, ontving zij haren minnaar ten harent. Dit waagstuk was gevaarlijk, het was eene groote roekeloosheid; doch van haar die bemint, voorzigtigheid te wachten is wel even onmogelijk, als vruchten van eenen openboom te verderen. Bovendien was hij, dien zij hare liefde geschonken had, even onbedachtzaam als zij. Hij was zoo als reeds gezegd is een Franschman, onvoorzigtig, ligtzinnig, gelijk ieder zijner natie. Blindelings liep hij in het verderf; want niets schijnt in de oogen van eenen minnaar ondoenlijk, en alles gemakkelijk om aan zijne liefde te beantwoorden; maar hij, die in het gevaar loopt, zegt het spreekwoord, zal daarin omkomen, dit ondervond ook onze Franschman.

Don Hernando Hernandez was weldra overtuigd, dat hij bedrogen werd. Desniettegenstaande bleven alle pogingen en listen, welke hij aanwendde om de schuldigen te verrassen, langen tijd vruchteloos, en het was aan het toeval, dat hij het bewijs zijner onteering en de gelegenheid om zich te wreken, verschuldigd was. Op zekeren nacht dat donna Engracia's minnaar zich weder bij haar bevond, vergiste hij zich in de hevige verveering der liefde, met haren naam.

»Wat zijt gij schoon, mijne Judith!" zeide hij, »wat zijt gij schoon! welk een zacht en blank vel! wat zijn uwe blikken verleiden!"

»Ha!" antwoordde deze, als uit eenen verschrikkelijken droom ontwakende, »gij kent eene Judith! — de dochter van eenen ellendigen jood of heiden! — Gij bemint haar! trouwelooze, ondankbare verrader! . . ." Vergeefs trachtte haar minnaar zich te regtvaardigen, zij hoorde hem niet; vergeefs waren de pogingen, die hij in het werk stelde, om haren toorn te doen bedaren; zij dienden slechts om hare woede meer en meer te ontvlammen, waardoor zij, vergetende, dat haar echtgenoot in het naaste vertrek sliep, het geheele huis door het geluid harer stem deed weergalmen.

Don Hernando was door deze kreten ontwaakt en opgestaan. Met een vreesselijk geweld tegen de deur kloppende, riep hij met eene donderende stem: — »Open! open! ik beveel het u!"

Er was voor donna Engracia niet meer noodig, om haar weder tot zich zelve te doen komen, dan deze stem. Waar haren minnaar te verbergen? Er was geene enkele kast, welke hem tot schuilplaats konde verstrekken; geene enkele uitgang om zijne vlugt te begunstigen. Alleenlijk lag in eenen hoek der kamer een tapijt, hetwelk men, uit vreeze van door de vonken van den haard te zullen beschadigd worden, had opgerold. Dit was de eenige hulpbron, welke het vertrek ter hunner redding aanbood. In weinige oogenblikken was de jonge man in het tapijt gewikkeld en verborgen, en terwijl haar echtgenoot met de kling van zijnen degen onophoudelijk tegen de deur stootte, riep donna Engracia, met eene uitdrukking van ontsteltenis, welke zij niet behoefde na te bootsen: »Help! help!"

Intusschen was de deur onder de slagen van Hernando Hernandez bezweken.

»Signor!" zeide de jonge vrouw, »ik ben ontwaakt door het gerucht van dieven, welke dit raam trachtten te openen. Wij zijn in dit huis niet veilig; wek uwe lieden; laat de tuin en de omstreken doorzoeken, en gij zult voorzeker de misdadigers ontdekken! . . ."

Hernando liet zich met dit voorwendsel niet bedriegen; ondertusschen veinsde hij, hetzelve te gelooven.

»Zijt gij verzekerd, dat zij niet in deze kamer verscholen zijn?"

»Neen! neen!" hernam de jonge vrouw, »er is hier niemand, niemand, dan gij en ik; waar zouden zij ook in deze kamer zich verborgen kunnen houden?"

»Gij hebt gelijk, Signora!" zeide don Hernando, met zijnen voet tegen het opgerolde tapijt schoppende; »gij hebt gelijk."

Zijne woedende blikken logenstraffen echter zijne bedaardheid, welke hij wilde vertoonen.

»Inderdaad, gij hebt gelijk!" herhaalde hij, met eenen ijsselijken glimlach, zijnen degen uit de schede trekkende, »men zou zich hier onmogelijk kunnen verbergen! Ondertusschen, toen Godoi te Aranjuez door het gemeen vervolgd werd, verborg hij zich op den zolder der hertogin Orsuna, in eenen strootak, zoodanig dat hij twee dagen daarna aan de nasporingen zijner vijanden ontsnapte. Ha! ware mij zulks bekend geweest."

»Wat zoudt gij in dat geval gedaan hebben?"

»Ik zou den zak met den punt van mijnen degen gepeild hebben, doch dit is hier niet noodig, er is hier niemand, niet waar, Signora?"

Dit zeggende, stak hij herhaalde malen met zijnen degen in het tapijt. Gesmoorde smartelijke zuchten stegen uit hetzelve;

doch Hernando hoorde ze niet, althans bij veinsde ze niet te hooren.

» Ik ga" hernam hij op eenen spottenden toon, » ik ga om de misdadigers te doen nasporen."

Hij verliet de kamer zijner vrouw, die zich haastte, dezelve achter haren echtgenoot te sluiten; zij ontrolde het tapijt, de borst van den jongen Franschman was met drie degensteken doorboord. Te vergeefs trachtte zij, bij hem nedergeknield, het bloed, dat uit zijne wonden vloeide, te stelpen, het liep onophoudelijk; de stervende wilde spreken, doch hij konde slechts met eene gebrokene stem deze woorden stamelen: » Gij hadt ongelijk, ... Judith! is de naam mijner zuster ...... ik sterf ...... maar bemin ..."

Hij wierp nog eenen blik op haar en sloot voor altijd zijne oogen.

Gedurende eenige uren bleef zij doodsbleek en bevende bij zijn lijk, doch toen het ligchaam begon te verstijven toen zij overtuigd was, dat alle hulp overbodig was, riep zij haren echtgenoot want zij was niet eene weekhartige vrouwen, die hare smart door het storten van nuttelooze tranen zoeken te leenigen; toen zij haren minnaar niet meer konde redden, besloot zij hem te wreken

» Hij is dood, Signor!"

» Welnu, des te beter! laat mij slapen."

» Maar men zal u als moordenaar vervolgen."

» Ik heb slechts den minnaar mijner vrouwen gedood. Ik had daartoe het regt. Laat mij slapen."

» Ik verfoei eenen dusdanigen laster; ik heb geenen minnaar, maar indien ik er eenen had, zoudt gij hem alléén niet kunnen vermoorden, of gij zoudt ook mij moeten ombrengen. Kent gij dan de wetten des lands niet? Daarenboven, hoe zult gij u gedragen, wanneer men eenen dooden in uw huis vindt, en het geregt zich deze zaak aantrekt? Wij moeten dit ligchaam doen verdwijnen.

» Het is te zwaar, dan dat ik hetzelve alléén zoude kunnen vervoeren:

» Welnu, ik zal u helpen."

Zij bond de rol tapijt met een koord in elkander, en hielp Hernando dezelve op zijne schouders tillen: en terwijl nog de nacht met zijnen valen sluijer het aardrijk bedekte, bragten zij dezelve naar den oever der Guadiana, welke aan het einde van hunnen tuin stroomde. Na eenige groote steenen aan het pak vastgemaakt te hebben, ten einde het bovendrijven te beletten, wierpen zij hetzelve in eenen der diepste plaatsen der rivier.

Na den dag dezer gebeurtenis, stelde donna Engracia die vroeger weinig scheen acht te slaan op de oplettendheden, welke haar echtgenoot aan haar besteedde, alle pogingen in het werk, om hem het verledene uit het geheugen te wisschen. Schoone oogen en een bevallig gelaat oefenen eene groote magt uit. De vrouw bezit onuitputbare hulpbronnen, wanneer zij dezelve tot verleiding of bedriegerij wil aanwenden.

Naauwelijks waren eenige maanden verloopen, of don Hernando Hernandez hield overtuigd, dat hij zich wel had kunnen bedrogen hebben, dat zijn argwaan ongegrond, de man, dien hij zoo wreedaardig vermoord had, een dief, zijne vrouw onschuldig zoude kunnen geweest zijn. De mensch geeft zich gewillig aan beguichelingen over, en overreedt zich zelven om te gelooven hetgeen hij gaarne wenscht. Ook wist don Hernando dat, wanneer hij waarlijk den minnaar van don Engracia gedood had, zij geene vrouw was om dit te vergeten noch hem zulks immer te vergeven. En integendeel poogde zij al hetgeen aanleiding zoude hebben kunnen geven, om zijne jaloerschheid weder te doen ontwaken, zoo veel mogelijk te vermijden. Zoo zij bij hem de minste vrees, kwellende herinnering ontwaarde, zeide zij lagchende,

» Uwe gedachten dwalen geloof ik weder in Egypte; doch hoedt u wel aldaar voor eene nieuwe zonde en nieuwe boetdoening."

» Wanneer hij somtijds van den man gewaagde, die hij omgebragt had herhaalde zij, dat hij deze gedachte uit zijn geheugen moest verbannen, en voegde er alsdan bij:

» Laat de dooden in het graf en de levenden op de aarde blijven"

Nimmer had don Hernando zijne vrouw zoo zachtaardig, zoo beminnelijk, zoo vol teeder zorgen gevonden. Hij meende gelukkiger te zijn, dan hij immer geweest was, en dikwijls zeide hij tegen zich zelven, dat uit eene ongelukkige gebeurtenis toch vaak iets goeds geboren wordt. Op zekeren avond zich met deze heilzame verandering geluk wenschende, kwam hij onwillekeurig op het verledene terug.

» Hoewel gij mij alles medegedeeld hebt," zeide hij, » is er echter nog iets, waarvan ik mij geen denkbeeld kan vormen. Hoe kon hij zich alleen in het tapijt rollen, en zich daarin stoppen, even als een vorst van Estramadura? voorzeker moet hem iemand de behulpzame hand geboden hebben."

Donna Loyabanos houdt staande, dat alle hulp ten dien einde geheel en al overbodig was.

» Maar beproef het, beproef het zelfs," zeide zij.

» Neen, neen! het is niet mogelijk."

» Indien ik u mi wil overtuigen.... Welnu.... gehoorzaam mij slechts een maal."

En met dien overredenden, half ernstiger, half schertsenden glimlach, welke eene vrouw en een dartel kind zoo vaak spielt, vatte zij don Hernando bij zijnen knevel, en leidde hem naar den rand van het tapijt. Men had dat gene, hetwelk den Franschman tot schuilplaats verstrekt had, door een nieuw doen vervangen. Lagchende liet don Hernando zich het welgevallen. Zij ligtte zijnen degen uit den draagband en ging zich op het tapijt uitgestrekt nederliggen.

» Ziedaar!" zeide zij, » houd den rand van het tapijt vast en wikkel u zelven er in."

» Maar dit gaat immers in het geheel zoo niet!" zeide Hernando.

» Dit ligt aan uwen kwaden wil!"

Zij deed hem eens, twee, drie, vier tot verscheidene malen herhalen.

» Gekkin! Gekkin!" riep hij lagchende maar ik zal zoo doende smoren..... Gij trekt te veel!"

» Beproef nu eens u te bevrijden, uwe armen te bewegen."

» Onmogelijk! ik zit zoo vast in één, als eene carotte tabak."

Nu trok zij den degen en wierp de schede van zich af. Ook zette zij den voet op de rol om de plaats te meten waar de borst van haren Echtgenoot was.

» Weet gij, don Hernando Hernandez de San Pedro y Bacharmonde y Pena Fulgida, dat hij dien gij vermoord hebt, ook aldus ingepakt was?"

» Kom aan Signora! eindig deze ellendige boeterij" zeide hij.

» Weet gij, don Hernande Hernandez de San Pedro y Bacharmonde y Pena Fulgida! weet gij, dat de dochter mijner moeder gezworen heeft, hem te wreken!"

» Ongelukkige! houd op, of ik zal om hulp schreeuwen!"

» Het staat u vrij, signor! om te schreeuwen; maar weet dat ik de voorzorg genomen heb, ieder een te verwijderen en hij, bovendien, hij is moedig en zonder schreeuwen gestorven."

Don Hernando begon met alle kracht om hulp te roepen, doch niemand verscheen, iedereen was afwezig. Daarenboven kon zijne stem door de drukking waarin zijn ligchaam zich bevond, veel verflaauwd, niet ver gehoord worden.

» Hij was dapper, hij heeft niet het minste geluid gegeven; maar gij, don Hernandez de san Pedro y Bachamonde y Pena Fulgida! gij zijt een lafaard! Men kan ook niets dan een laaghartige zijn, om eenen weerloozen man, zoo wreedaardig te vermoorden! Gij zijt een lafaard! want gij siddert!"

» Welnu! ja, gij wilt mij vrees aanjagen; ik zie zulks wel. Mijne vriendin! ziel mijns levens! verlos mij uit dezen benaauwden Kerker; ik wil u alles geven wat gij verkiest. Wat verlangt gij?"

» Ik wil wraak! ik wil bloed!"

» Maar gij kent de straf niet voor eenen moordenaar!"

» Meent gij, dat ik den weg naar de rivier vergeten heb?"

» Maar men zal u zien!"

» De oogen der Guadiana zijn te Alcazar de san Juan en in den nacht zal niemand mij gewaar worden."

Dit zeggende, stak zij den degen herhaalde malen in het tapijt totdat don Hernando's leven uitgebluscht was.

Des anderen daags vond een visscher, zijn net ophalende, het ligchaam van don Hernando in hetzelve. Oogenblikkelijk werd aan het geregt hiervan kennis gegeven.

De alcade mayor van Medellin begaf zich naar de woonplaats van den afgestorvene, en de weduwe door hem ondervraagd zijnde, verhaalde zonder eenige terughouding de daadzaken, welke wij aangestipt hebben. Na van hare verklaringen een proces-verbaal opgemaakt te hebben, werd haar regtsgeding aangevangen; maar donna Engracia stierf vergiftigd in haren kerker, halstarrig weigerende den naam van haren medepligtige te noemen, die haar behulpzaam was geweest, om het lijk van haren echtgenoot naar de Guadiana te vervoeren.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Sophia Maria, A. J. Andresen — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Sluit 5 December.

Het Nederlandsch Kofschip Snelheid, Kapt. F. J. Kamp. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Paramaribo, Kapt. J. C. Topper. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gezinkt Schoner Kofschip Harlingen, Kapt. J. J. Dijk. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Sluit 9 dezer.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Nederlandsch Kofschip Adolph Frederik, Kapt. G. Zwanenburg. — Adres bij J. M. Samson.

Het gekoperd Galjootschip de Zwaan, Kapt. C. J. van Driesten — Adres bij Gebroeders Reijns.

Sluit 15 dezer.

Het gekoperd Nederlandsch Kofschip de Hoop, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Van West & de Hart.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Nicolaas Witsen, Kapt. P. F. Lange. — Adres bij J. F. Faverij

Het gekoperd tweedeks Barkschip Henriette, Kapt. K. M. Hillers. — Adres bij H. Degenhard.

STAND DER MAAN.

7	DECEMB.	VOLLE MAAN.
14	»	LAATSTE KWARTIER.
22	»	NIEUWE MAAN.
28	»	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.		Laag Water.
2 ZATURDAG.	's morgens	2-15	's avonds	8-15
3 ZONDAG.	»	3-00	»	9.00
4 MAANDAG.	»	3-45	»	9.45
5 DINGSDAG.	»	4-30	»	10.30

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.